

“Congressen organiseren is een vak”

Iedere uitgave van H₂O bevat een indrukwekkende lijst studiebijeenkomsten en congressen. Bij de organisatie van een deel daarvan (vooral die van de NVA en de KVWN) komt reeds een aantal jaren één naam naar voren: Groenhof Congressorganisatie, het bedrijf van Tineke Kabbes-De Vries. De vrouw, die inmiddels een centrale positie verworven heeft als gastvrouw in congresserend waterland, die velen kennen als de persoon bij wie zij zich (aan)melden én de vrouw die deelneemt aan de Derde Kamer in Den Haag. Onderstaand het verslag van een gesprek met haar in haar woning in Blaricum, aan een modern grachtje met helder water.

Werk je alleen voor de watersector?

“Groenhof Congressorganisatie is een eenmansbedrijf. Dat is natuurlijk heel kwetsbaar. Ik had mijn pols gebroken. Dan ervaar je die kwetsbaarheid in volle hevigheid. Hoewel in noodgevallen altijd ondersteuning aanwezig was (en is), ben ik nu actiever een tweede persoon aan het inwerken.”

“Aan het water ben ik gebonden en verknocht. Maar niet alleen daaraan; ook met de gezondheidszorg voel ik mij heel verbonden. Ik ben nu bijvoorbeeld voor de tweede keer bezig met de organisatie van een congres voor volwassenen met ADHD. Soms komen die twee gebieden bij elkaar: Ik ben betrokken bij de organisatie van een symposium over *Legionella* op 1 oktober 2009, tien jaar na Bovenkarspel. Het is een initiatief van de Stichting Veteranenziekte, die is opgericht na de uitbraak van *Legionella* onder de bezoekers van de Westfriese Flora in 1999. Op 12 maart 2009 vindt een herdenkingsbijeenkomst plaats en op 1 oktober 2009 volgt een vakinhoudelijk symposium in De Eenhoorn in Amersfoort voor medische en watertechnische specialisten.”

Wat houdt het ‘verknocht zijn’ in?

“Ik heb wat met water. Steden met water hebben wat extra's. Ik geniet van de fonteinen in een stad als München, waar ik vroeger gewerkt heb, van de hoge fonteinen in het meer bij Genève, van de aquaducten van de Romeinen, hangende tuinen en drijvende steden in Mexico.”

“Het komende fusiecongres van NVA en KVWN is voor mij persoonlijk ook een jubileum. Ik werk dan 12,5 jaar voor de NVA. Ik ken inmiddels veel mensen in beide sectoren, kan daardoor ook contacten of verbanden leggen.”

Sinds wanneer heb je een eigen bedrijf?

“In 1988 ben ik met mijn eigen bedrijf begonnen. Ik werkte bij de RAI, bij de afdeling Speciale Evenementen. Als hostess was ik betrokken bij de organisatie van grote internationale congressen, tot 15.000 deelnemers. Toen ik een eigen bedrijf startte, bleef het contact met de RAI bewaard. Vanuit

de RAI is ook het werk voor de NVA ontstaan. In 1996 heb ik voor het eerst de voorjaarsvergadering in Den Bosch georganiseerd. Het organiseren van congressen is mijn vak geworden.”

Hoe ben je tot dat vak gekomen?

“Laten wij bij het begin beginnen. Ik ben in 1950 in Groningen geboren, opgegroeid in Drenthe, in Vries. Toen ik in Assen mijn gymnasium-beta-diploma haalde, had ik geen idee wat ik moest gaan doen. De uitgebreide voorlichting van tegenwoordig bestond toen niet. Als ik nu had moeten kiezen, was het geologie of archeologie geworden. Toen werd het Schoevers. In 1970 begon ik als secretaresse op het hoofdkantoor van AKZO in Arnhem. Dat was echt niets voor mij. Na acht maanden ben ik overgestapt naar de Flevohof, in die tijd het voorlichtingscentrum van de Nederlandse landbouw met een veehouderijbedrijf, akkerbouw, kassen, ook een kleine kinderboerderij. Als hostess gaf ik presentaties in drie talen. Ik verzorgde veel rondleidingen, onder andere voor ministeries. In 1972 werden de Olympische Spelen in München gehouden. Mijn oog viel op een artikel: ‘Wollen Sie Olympia-Hostess werden?’ Ik heb gesolliciteerd en ben aangenomen als hostess in de sporthal waar turnen en handbal gehouden werden. Voor de Spelen begonnen, was het mijn taak om VIP's rond te leiden samen met een collega die Russisch sprak. Tijdens de Spelen had ik een rol bij de regie van het turnen. Daar werd gebruik gemaakt van een computer, die de uitkomst van de waarderingen van de juryleden moest doorgeven. Ik kon het zelf sneller uitrekenen dan die computer, zodat mijn uitkomst soms op het scherm verscheen. Na de aanslag op de Israëlische ploeg veranderde de sfeer volledig. Je mocht je niet meer in je uniform op straat vertonen, je mocht het Olympisch dorp niet meer in. Maar de ervaring als geheel was geweldig. Olympische Spelen in Amsterdam zag ik ook helemaal zitten. In de jaren daarna ben ik getrouwd en kreeg ik kinderen. Ik ben een driejarige textielopleiding in Utrecht

gaan volgen en heb 19 jaar als vakleerkracht textiele werkvormen op basisscholen voor de klas gestaan. Totdat er door alle opvolgende bezuinigingen geen uren meer over waren en mijn baan wegviel. Toen heb ik mijn oude werk als hostess weer opgepakt, nu bij de RAI.”

Heb je hieraan een dagtaak?

“Vaak meer dan dat. Dan werk ik ook de weekenden door. Juli en augustus en december zijn de rustige maanden. Dan heb ik tijd voor contacten met de Kamer van Koophandel, met bedrijven voor drukwerk- verzorging, communicatie, e.d. Dan kan ik locaties bezoeken, nieuwe ontwikkelingen zien, mijn informatie op internet aanvullen en nadenken over de toekomst. Ik ben op zoek naar een jongere partner aan wie ik mijn ervaring kan overbrengen. Het is mijn bedoeling dit bedrijf op termijn voort te laten zetten. Ook wanneer ik er zelf mee stop.”

Wat zijn jouw uitdagingen?

“Die kunnen heel praktisch zijn, zoals bij het congres van Wetsus, dat net achter de rug is. Daar meldden zich veel mensen onaangekondigd. Wat kun je zelf doen om dat te voorkomen? Ik merk dat het voor een goed congres belangrijk is hoe mensen zich presenteren. Als dat met hart en ziel en/of humor gebeurt, dan komt een verhaal over. Voordragen op je routine is dodelijk. Dat is voor mij een punt van aandacht. Ik verheug mij op het fusiecongres van NVA en KVWN op 28 november. De opening van dat congres is mijn idee. Het feest in het Dolfinarium in Harderwijk ondersteun ik ook met alle krullen erbij.”

“In de watersfeer blijft mijn werk zakelijk, ook bij bijvoorbeeld de organisatie van een jubileumcongres voor de Vereniging Nederland-China. Maar bij bijvoorbeeld het ADHD-congres heb je met een andere groep mensen te maken: met artsen en onderzoekers, maar ook met de mensen die de ziekte hebben en de patiëntenverenigingen. Dan worden contacten heel persoonlijk. Dan ben je iemand die vertrouwen krijgt. Veel vrouwen, want door hun plaats in de bewuste vereniging weet je al bij voorbaat veel persoonlijke dingen. Ik ben heel dankbaar voor dat geschenken vertrouwen en zal dat ook nooit beschamen.”

“Dergelijke contacten zijn ook heel leerzaam: ik leer bijvoorbeeld wat ADHD inhoudt, wat het doet met je leven, wat het betekent voor je werk, hoe verschrikkelijk ziek mensen kunnen zijn van een besmetting met *Legionella* en wat voor impact zo'n besmetting op iemands leven heeft. Normaal sta je ver van zulke aspecten af. Het is een uitdaging deze - veelal - vrijwilligers te begeleiden naar een goed congres of symposium.”

“Ik werk heel gestructureerd, maak een draaiboek en tijdpad. Mijn onderriservaring komt mij goed van pas in dit werk. Verder gaat het om je persoonlijke inzet en betrokkenheid. En ik voorzie ermee in mijn levensonderhoud.”

Wat is de Derde Kamer?

“De Derde Kamer is een platform voor ontwikkelingsamenwerking: het schaduwparlement voor internationale

samenwerking. Het is een initiatief van de Nationale Commissie voor internationale samenwerking en Duurzame Ontwikkeling (NCDO) uit Den Haag. Het heet niet voor niets Derde Kamer. Hij bestaat uit 150 leden: 120 Nederlanders en 30 mensen uit ontwikkelingslanden, de zuidelijke leden. Je wordt per jaar benoemd. Ik ben net weer aangesteld voor het jaar 2008-2009, mijn derde zittingsjaar. Leidraad voor het werk van de Derde Kamer zijn de millenniumdoelen van de Verenigde Naties.”

“Ik heb mezelf in 2006 aangemeld met het idee iets in deze richting met mijn watercontacten te doen. Je krijgt dan een sollicitatiegesprek. Er melden zich jaarlijks zo'n 500 geïnteresseerden, waarvan 120 aangewezen kunnen worden. In verband met de continuïteit streeft men ernaar deze Kamer deels te vullen met mensen die er al eerder in gezeten hebben en het werk kennen. Gedurende een jaar worden voorstellen vanuit Nederland ontwikkeld, meestal zo'n 15 à 20. Aan het einde van het zittingsjaar wordt daarover gestemd. Daarbij hebben de vertegenwoordigers uit de ontwikkelingslanden een doorslaggevende stem. Als zij een voorstel niet zien zitten, wordt het niet aanvaard. Vaak zijn de meningen in die groep verdeeld en is het

oordeel van de Nederlandse delegatie ook belangrijk. De voorstellen die aangenomen zijn, worden aangeboden aan minister Koenders en aan de vaste Kamercommissie voor Ontwikkelingssamenwerking.”

Kun je voorbeelden geven van zulke voorstellen?

“In veel landen wordt ingezet op ontwikkeling van het toerisme als bron van inkomsten, echter zonder dat aandacht besteed wordt aan de duurzaamheidskant daarvan. Als bijvoorbeeld touroperators naast de toeristen niet ook het voedsel invliegen, maar gebruik maken van wat de lokale bevolking te bieden heeft, dan wordt daarmee ook de productiviteit van de lokale land- en tuinbouw gestimuleerd. Als reisbureaus tochten aanbieden om de zeldzame berggorilla in zijn natuurlijke omgeving te zien, dan moeten die tochten het leefgebied van deze dieren niet in gevaar brengen. Door lokale mensen in dienst te nemen van de natuurbeschermingsorganisatie kan het stropen teruggedrongen worden, omdat men een andere bron van inkomen heeft. Maar die moet dan wel in stand gehouden worden.”

“Op watergebied heb je de steeds grotere aandacht voor de wetlands, waardevolle ecosystemen, die maar liefst zes procent van de oppervlakte van de aarde vormen. Rond de Middellandse Zee heeft ontwikkeling van het toerisme al de helft van de oorspronkelijke aanwezige natte natuurgebieden doen verdwijnen. Met het toerisme kwam een watergebruik van maar liefst 850 liter per persoon per dag tot stand. Dat kan natuurlijk niet. Dan verdrogen gebieden in korte tijd. Daar zul je anders mee om moeten gaan.”

Wat doet de Derde Kamer ermee?

“Toen ik in 2006 lid werd, beschouwde men milieu en water als een uitgekauwd onderwerp. Daar was geen aandacht voor. Op mijn vragen kreeg ik geen respons. Die problematiek beschouwde men kennelijk als opgelost. Toen Al Gore eind 2006 met zijn film kwam, sloeg de stemming volledig om. Al op de eerste bijeenkomst van de Derde Kamer in 2007 werd een apart zaaltje geregeld voor een water- en milieugroep. Samen met Sjef

“Fusiecongres NVA-KVWN wordt heel bijzonder”

Tineke Kabbes (foto: Michelle Muus).

Ernes van Aqua for All én NCDO heb ik een programma gemaakt met goede sprekers en een middag vol workshops waarvoor ook veel internationale belangstelling was. Daarna is binnen de watergroep bekeken waaraan nog behoefte bestond.”

“Uit contacten met UNESCO-IHE in Delft bleek dat studenten uit Afrikaanse landen moeite hebben om, eenmaal terug in eigen land, het geleerde in de praktijk te brengen. Er ligt nu een voorstel voor pilotprojecten om deze studenten van hieruit nog enige tijd ondersteuning te geven. Ook IHE is daarvoor in, maar er is apart geld voor nodig omdat het niet tot de reguliere IHE-taak behoort. Wij overleggen daarvoor met het ministerie. Onze hoop is gevestigd op het Schotland-akkoord, maar er zijn ook contacten met clubs als een Duitse Rotary. Als de pilots slagen, moet het ingebouwd worden in de werkwijze van IHE.”

Waar ga je het komende jaar mee aan de slag?

“Een vrouw uit Kenia vroeg vorig jaar aandacht voor de moedersterfte in haar land, dus voor het overlijden van de moeder bij de geboorte van haar kind. Daarvoor had men geen belangstelling. Dat voorstel werd niet eens in stemming gebracht. Dat vind ik schandalig. Daar wil ik iets mee doen.”

“Het gaat ook om politieke aandacht. Net als voor de vrouwen in Darfur die door de rebellen verkracht worden en dan door hun mannen verstoten. De aandacht voor zulke vrouwen, voor gehandicapte kinderen, voor oudere mensen. Daar wil ik mijn steentje aan bijdragen.”

Maarten Gast